

[Thor kil Kristensen.]

Den højtærede minister vendte sig så til finansåret 1957-58, og jeg skal gerne her igen bekræfte, hvad jeg i øvrigt sagde i går, at det naturligvis ikke har været min mening at hævde, at finanslovsforslaget var bevidst misvisende — absolut ikke; men at tallene er noget mindre end de regnskabstal, der til sin tid kommer, er vi utvivlsomt begge klar over. Jeg beklager og vil gerne gøre en undskyldning for, at jeg havde glemte de 50 mill. kr., der er sat af til imødegåelse af løn- og prisstigninger. Jeg beklager, at min tale på dette punkt var misvisende, og indrømmer naturligvis, at der her i nogen grad er taget hensyn til virkningen af den prisstigning, vi utvivlsomt får, på budgettet. At virkningen bliver større end de 50 mill. kr., der jo kun er godt 1 pct. af statsbudgettet, tror jeg for min del ikke der er tvivl om.

Vi kommer så til finansåret 1958-59, og jeg takker for oplysningen om, hvad merudgiften på grund af folkepensionen i forhold til finansåret 1957-58 efter regeringens skøn vil beløbe sig til. Vi er altså enige om, at de stadig udsatte offentlige anlægsudgifter kommer til at ligge som en byrde på de kommende års finanslove.

Jeg takker også for oplysningen om, at regeringen arbejder med at tilvejebringe mere oversigt over de kommende års trafikinvesteringsopgaver, og om, at man også i al almindelighed arbejder videre med belysning af tendensen i statsfinansernes udvikling. Jeg tror, det er et nyttigt arbejde.

Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger om det, jeg havde sagt om bevægeligheden på arbejdsmarkedet, og mente, at man tager for håndfast på dette spørgsmål. Jeg føler trang til at sige, at jeg synes, regeringen tager for lidt håndfast på det. Jeg tror nemlig, det er et problem, man burde beskæftige sig mere med, og det er grunden til, at jeg nævnte det allerede i fjor, og til, at vi har fulgt sagen op i år. Nu sagde den højtærede minister, og det blev senere fulgt op af det ærede medlem hr. Kolbjørn, at der er en ret stor bevægelighed, og der blev givet visse eksempler på dette. Ja, det kommer an på, hvad man kalder stor; jeg tror, det forholder sig med bevægeligheden på arbejdsmarkedet omtrent som med opsparingen her i landet: den er nok større, end de fleste mennesker ved, men

mindre end ønskeligt, og det er i og for sig det, vi som politikere har med at gøre.

Det ærede medlem hr. Kolbjørn spurgte mig i denne forbindelse: hvor er de arbejdspladser, der kunne bemandedes? Jeg tror, de er i eksportindustrien. Jeg har flere gange i de senere år — sidst så sent som i forgårs — talt med folk, der har med vor eksport at gøre enten direkte som eksportører, i erhvervsorganisationer eller i den offentlige administration. Jeg har ved disse lejligheder fået det bekræftet, som jeg også har set i nogle af regeringens økonomiske årsoversigter, at vi kunne have haft en større eksport, hvis vor eksportindustri havde været i stand til at ekspedere nogle flere ordrer. Når den ikke har kunnet tage alle de ordrer, den i og for sig kunne have fået, tror jeg, forklaringen bl. a. ligger deri — som en mand, der har med disse ting at gøre, i forgårs sagde til mig — at det er så let for vore erhverv at sælge det, de kan producere, herhjemme eller i Europa, og hvorfor skulle de så påtage sig besvær og risiko ved at søge de oversøiske markeder? Det vil med andre ord sige, at hvis erhvervene havde større kapacitet, større maskinkraft — her har vi investeringsproblemet — og hvis de havde flere fagkyndige arbejdere, kunne de præstere noget mere.

Det er rigtigt, som den højtærede finansminister sagde i denne forbindelse, at det er ønskeligt at føre en politik, der giver så høj en beskæftigelsesgrad i al almindelighed som muligt; men vi ved jo også, at det, der gør det vanskeligt at føre denne politik uden hæmninger, er valutavanskelighederne. Hvis vi sætter mere efterspørgselspres på, bliver der større beskæftigelse, men så svækker vi valutastillingen. Derfor er det, alle regeringer har stået over for det dilemma, at de gerne vil fremme beskæftigelsen, men de vil også gerne styrke valutastillingen, og det er vanskeligt at forene disse to hensyn. Skal man forene disse to hensyn, er det netop, at bevægeligheden på arbejdsmarkedet får sin store betydning.

Den højtærede finansminister oplyste, at samordningsudvalgets betænkning ikke stod stille på boghylden hos ham, men at han hyppigt læste i den. Jeg har det på samme måde. Derfor har jeg også taget den med